

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΚΕΝΣ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ

ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

- Να αποκτήσουν οι μαθητές πολύτιμες γνώσεις για την καθημερινότητα των παιδιών στην Βικτωριανή εποχή καθώς και για τον τρόπο ζωής ,τα ήθη και τον πολιτισμό των Βρετανών.
- Να γνωρίσουν οι μαθητές μερικά από τα πιο γνωστά έργα του Ντίκενς καθώς και μερικά βιογραφικά στοιχεία του διάσημου συγγραφέα.
- Να αναπτυχτούν κανόνες συνεργασίας ανάμεσα στους μαθητές και ταυτόχρονα να διασκεδάσουν και να αναπτύξουν τη δημιουργικότητά τους.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α Τ Ο Υ Π Ο Λ Ι Τ Ι Σ Τ Ι Κ Ο Υ Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ο Σ

- Συλλογή πληροφοριών για τον τρόπο ζωής των παιδιών στην βικτωριανή Αγγλία του 19 αιώνα καθώς και μέσα από την ιστορίες των ηρώων του Καρόλου Ντίκενς.
- Σύντομη αναφορά σε διάφορα βιογραφικά στοιχεία του πασίγνωστου Άγγλου συγγραφέα όπως η παιδική του ηλικία, τα εφηβικά του βιώματα, οι οικογένεια του και η μετέπειτα ζωή και εξέλιξή του ως συγγραφέα.
- Εκτενής αναφορά στο έργο Όλιβερ Τουίστ με ήρωα τον μικρό ορφανό μα ηθικό και αγωνιστή Όλιβερ.
- Αναφορά στο μουσείο του στο σύγχρονο Λονδίνο, προς τιμή του συγγραφέα.
- Δημιουργία κουίζ με στόχο την κατάκτηση της γνώσης και την ανάπτυξη της δημιουργικής δεξιότητας των μαθητών.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ

ΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ

- Πλοήγηση στο διαδίκτυο
- Φωτογραφικό υλικό
- Παρουσίαση σχετικού υλικού (βίντεο μέσω προτζέκτορα)

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ

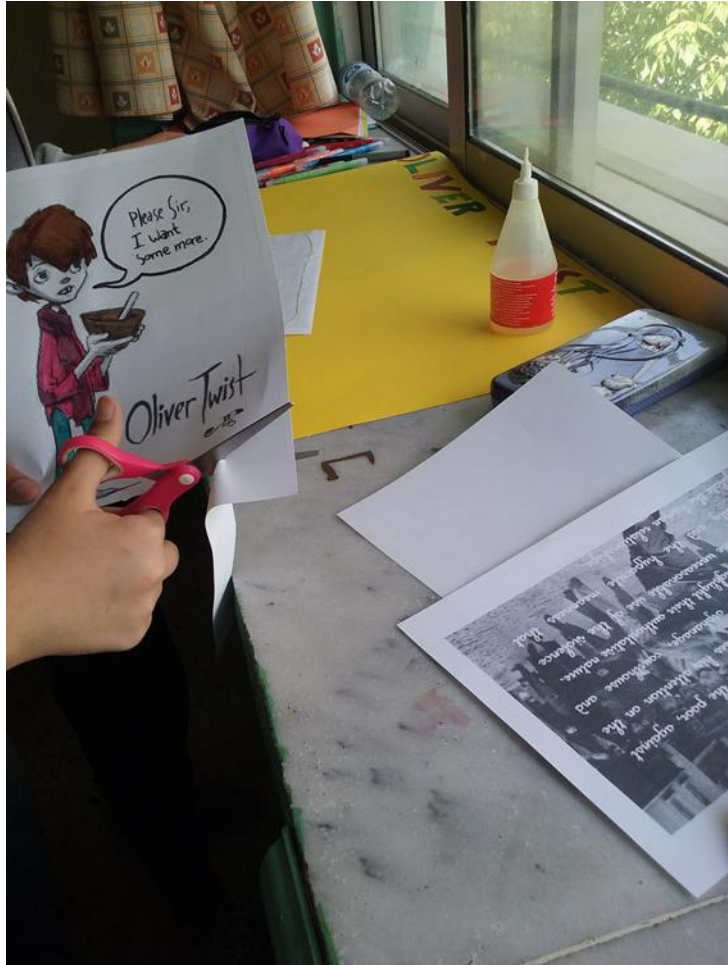
- Δημιουργία κολλάζ και ερωτηματολογίου από τους μαθητές

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ

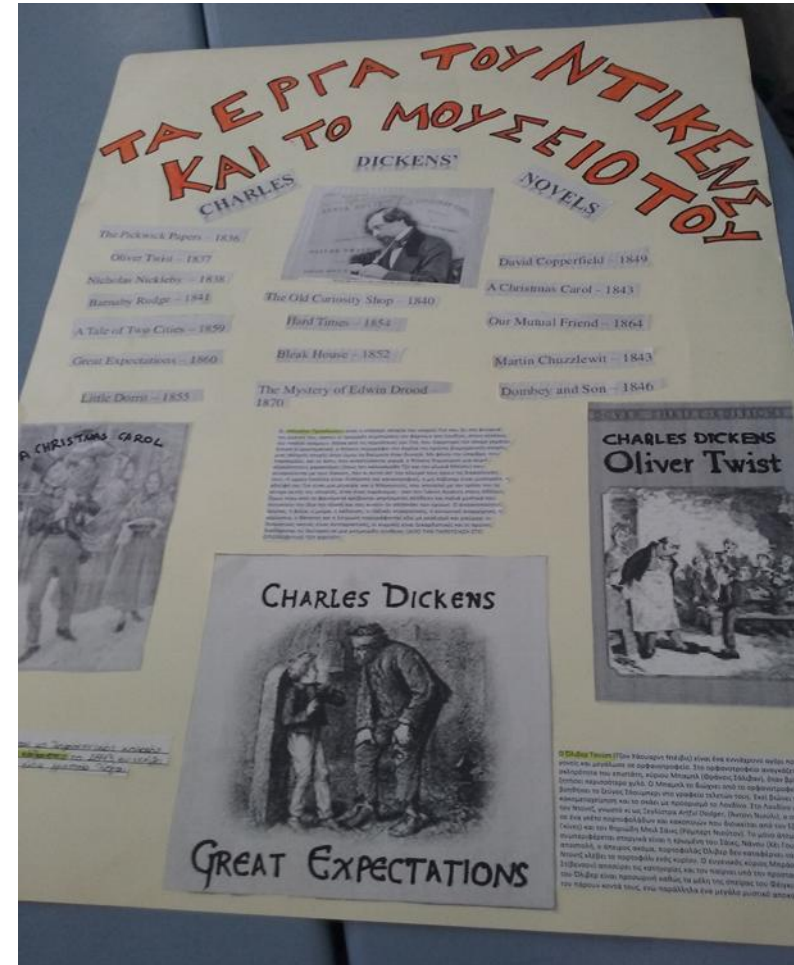
ΒΙΩΜΑΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ

- Καταιγισμός ιδεών
- Διάφορες δραστηριότητες όπως συζήτηση για τον τρόπο ζωής των παιδιών στην βικτωριανή εποχή της Αγγλίας του 19 αιώνα καθώς και για τις κεντρικές ιδέες στα έργα του Ντίκενς και κυρίως του Όλιβερ Τουίστ.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

DICKEN'S FAMILY LIFE AND EARLY CHILDHOOD

- Charles Dickens was born in a house in Mile End Terrace on 7 February 1812. His father John Dickens worked as a clerk in the Navy Pay Office. Charles Dickens was one of six children. He had an older sister Frances (Fanny) born in 1810 (she died in 1810), another sister Letitia was born in 1816 (she died in 1893), a sister named Harriet was born in 1819 but she died in childhood. A brother Alfred was born in 1822 (he died in 1860). Dickens had another brother, Augustus who was born in 1827 (he died in 1866).
- In 1815 the family moved away to London. In 1817 Dickens and his family moved to Chatham in Kent. However, in 1823 they moved to Camden in London.
- John Dickens was sent to Marshalsea debtors prison when Charles was 12. (In those days people in debt could be imprisoned until their debts were paid off). Charles was found a job in a boot blacking factory. Fortunately, after a few months a relative of John Dickens died and left him some money so he was able to pay his debts. Charles was eventually able to leave the blacking factory and return to school. However, Charles never forgot this horrid experience.

DICKEN'S PUBERTY YEARS , HIS FIRST NOVELS, AND HIS OWN FAMILY.

- Charles Dickens left school at the age of 15 and he started work in a solicitors office. However when he was 16 Charles became a journalist. Then in 1833 Dickens had his first story published. It was called A Dinner at Poplar Walk and it was published in a periodical called Monthly Magazine. Then in 1836-37 the first novel by Dickens, The Pickwick Papers was published as a serial. Meanwhile Charles Dickens married a woman named Catherine Hogarth in Chelsea on 2 April 1836. They had 10 children but the marriage was not a happy one. Charles and Catherine separated in 1858.

DICKEN'S PUBERTY YEARS , HIS FIRST NOVELS, AND HIS OWN FAMILY.

- Charles Dickens wrote many more novels including *Oliver Twist* (1838), *Nicholas Nickleby* (1839), *The Old Curiosity shop* (1841) and *Martin Chuzzlewit* (1844). He also wrote *A Christmas Carol* in 1843 In 1848 Dickens wrote *Dombey and Son*.
- Meanwhile in 1842 Dickens and his wife Catherine visited the USA. The visit was successful although Dickens annoyed some Americans by attacking slavery. Charles Dickens also visited Italy, Switzerland and France.

DICKEN'S LATER NOVELS, OTHER WORKS , TRAVELS AND HIS DEATH.

Meanwhile in 1853 Dickens wrote a child's history of England. In 1853 Dickens wrote Bleak House. In 1854 Hard Times was published. It was followed by Little Dorrit in 1857. In 1859 Charles Dickens wrote a Tale of Two Cities in 1859 and Great Expectations. He wrote Our Mutual Friend in 1865. In 1866 Dickens wrote As well as a huge list of novels he published autobiography, edited weekly periodicals including 'Household Words' and 'All Year Round', wrote travel books and administered charitable organisations. He was also a theatre enthusiast, wrote plays and performed before Queen Victoria in 1851. His energy was inexhaustible and he spent much time abroad - for example lecturing against slavery in the United States and touring Italy with companions Augustus Egg and Wilkie Collins, a contemporary writer who inspired Dickens' final unfinished novel 'The Mystery of Edwin Drood'. Then in 1866-67 Dickens visited the USA again.

- Charles Dickens died on 9 June 1870 of a stroke. He was 58 when he died. At the time of his death Dickens was working on a book called The Mystery of Edwin Drood. Charles Dickens was buried in Westminster Abbey.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

- Είναι το δεύτερο μυθιστόρημα που έγραψε ο Άγγλος μυθιστοριογράφος Κάρολος Ντίκενς. Το έργο εκδόθηκε το 1838 και είναι το πρώτο μυθιστόρημα που γράφτηκε στην αγγλική γλώσσα έχοντας ως πρωταγωνιστή ένα παιδί.
- *"Με τις περιπέτειες και τη δυστυχισμένη ζωή του μικρού Όλιβερ", έγραψε κάποτε ο Κάρολος Ντίκενς, "θέλησα ν' αποδείξω ότι το πνεύμα του καλού καταφέρνει πάντα να υπερνικά κάθε αντίξοχη περίσταση και τελικά να θριαμβεύει". Αυτό που επιδίωξε ο μεγάλος Άγγλος συγγραφέας το κατάφερε. Δημιούργησε ένα έργο, γεμάτο ανθρωπιά, χιούμορ και πάθος.*

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

- Ο Όλιβερ Τουίστ ήταν ένα παιδί που γεννήθηκε μια νύχτα σε άσυλο. Η μητέρα του ερχόταν από μακριά, κανένας δεν ήξερε από πού. Η φτωχή γυναίκα ξεψύχησε αφού ζήτησε να τη δώσουν να φιλήσει το νεογέννητο. Ο μικρός Όλιβερ δεν είχε ούτε καν επίθετο. Του το έδωσε ο παιδονόμος, ο επιστάτης του φτωχοκομείου, ο άκαρδος κ. Μπαμπλ. Στα ορφανά που δεν είχαν όνομα τους έδινε επίθετα με αλφαβητική σειρά.
- Τους πρώτους μήνες της ζωής του, ο Όλιβερ τούς πέρασε στο άσυλο των απόρων. Αργότερα τον έστειλαν στο σπίτι της κυρίας Μαν που έπαιρνε από τον Δήμο χρήματα για να μεγαλώνει τα ορφανά.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

- Η ζωή στο σπίτι εκείνο ήταν φοβερή για τα παιδάκια. Το περίεργο δεν ήταν που πέθαιναν - και πέθαιναν αρκετά- αλλά που κατάφερναν να ζήσουν και να μεγαλώσουν με τα φαγητά που έτρωγαν και με τα κουρέλια που φορούσαν.
- Στο σπίτι της κυρίας Μαν ο Όλιβερ έκλεισε τα 9 χρόνια του. Ήταν ένα παιδάκι χλωμό, αδύνατο, δειλό και πάντα τρομαγμένο. Στα 9 του χρόνια πήγε και το παρέλαβε από το ορφανοτροφείο της κας Μαν, ο επιστάτης του ασύλου, ο κ. Μπαμπλ. Οι Σύμβουλοι είχαν αποφασίσει ότι ο Όλιβερ έπρεπε ν' αρχίσει να εργάζεται.
- Εκεί στο άσυλο των απόρων του Δήμου, ο Όλιβερ Τουίστ διέπραξε το πρώτο μεγάλο αμάρτημα της ζωής του. Ένα βράδυ, ο δυστυχής Όλιβερ Τουίστ είχε την κακή ιδέα να ζητήσει λίγο φαγητό από το μάγειρα. Ήταν κάτι το ανήκουστο, να ζητήσει κι άλλο φαγητό ένα ορφανό. Το Συμβούλιο αποφάσισε να απομακρύνει τον μικρό "αντάρτη" και "ταραχοποιό" από το άσυλο, αφού πρώτα διέταξε να τον κλείσουν στην απομόνωση.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

- Έτσι ο Όλιβερ δόθηκε μαθητευόμενος σ' έναν εργολάβο κηδειών, τον κ. Σάουερμπέρρυ (Sowerberry). Μα και στο σπίτι αυτό η ζωή του μικρού Όλιβερ ήταν μαρτυρική και ανυπόφορη. Ώσπου, μια μέρα, ο Τουίστ ξεκίνησε με τα πόδια για το Λονδίνο. Παντού ήταν μόνος, παντού ήταν αποδιωγμένος και αβοήθητος.
- Ύστερα από πολλές μέρες ταξίδι με τα πόδια, έφτασε στα προάστια του Λονδίνου. Εκεί συναντήθηκε τυχαία μ' ένα νεαρό αλήτη, τον Τζακ Ντώουκισ. Αυτός πρότεινε στον Όλιβερ να τον πάει στο Λονδίνο και να τον συστήσει σ' ένα "καλό γέρο" που... βοηθούσε τ' απροστάτευτα παιδάκια.

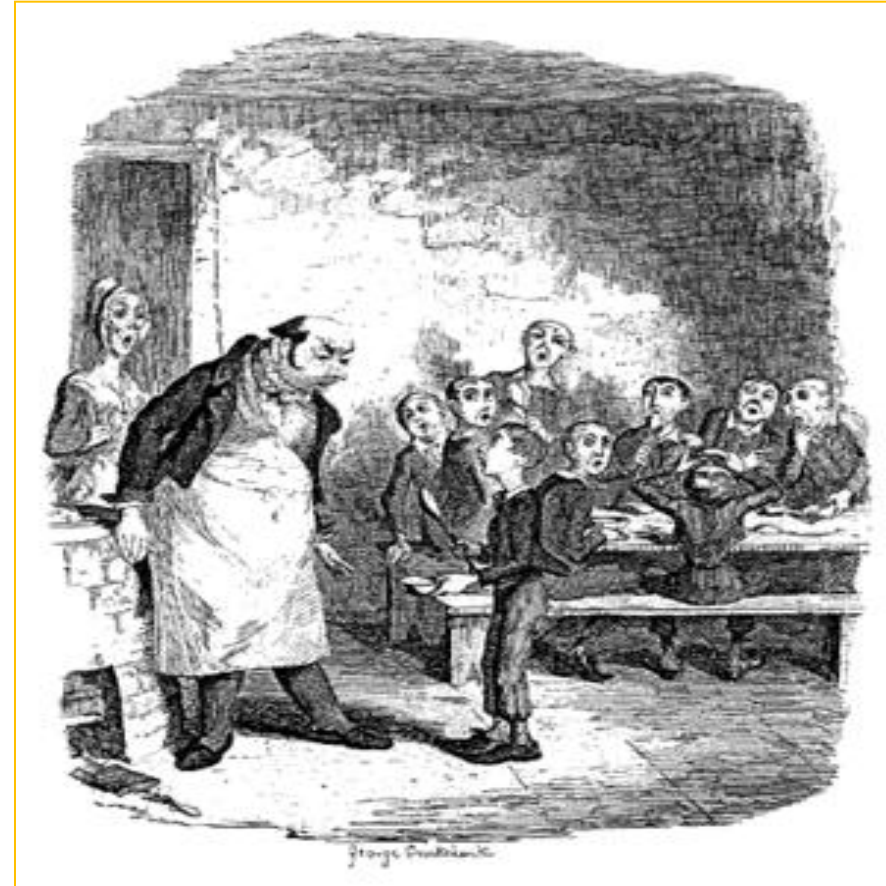

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

- Ο γέρος αυτός ήταν ο Φέιγκιν. Δουλειά του ήταν να μαζεύει αλητάκια και να τα εκπαιδεύει στην κλεψιά και την λωποδυσία.
- Ο δρόμος που θα οδηγούσε στην καταστροφή ήταν πια ορθάνοιχτος μπροστά στο δυστυχισμένο ορφανό. Όμως ο Όλιβερ Τουίστ είχε μέσα του τα στοιχεία που κάνουν έναν καλόν και τίμιο άνθρωπο, γι' αυτό και μετά από πολλές περιπέτειες ο αγώνας του τελικά αμείφθηκε. Στο τέλος βρήκε την οικογένειά του.

ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

- Το παιδί μιας καταχρεωμένης δημοσιοϋπαλληλικής οικογένειας, που σταμάτησε το σχολείο για να δουλέψει σε εργοστάσιο βερνικιών και γνώρισε στο πετσί του τη σκληρότητα της παιδικής εργασίας, υπήρξε ένας από τους σφοδρότερους επικριτές τόσο των κάθετων ταξικών διαιρέσεων της αγγλικής κοινωνίας του 19ου αιώνα, όσο και της τεράστιας φτώχειας την οποία σήμανε για εξαιρετικά μεγάλα τμήματα του πληθυσμού η Βιομηχανική Επανάσταση.

ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

- Η φτώχεια καθόρισε τον κόσμο των μυθιστορημάτων του Ντίκενς και αποτυπώθηκε με τον πιο παραστατικό τρόπο στους διάσημους χαρακτήρες του. Από τον **Όλιβερ Τουίστ** και τον **Νικόλας Νίκλεμπι** (αμφότερα το 1839), όπου θα αποκαλυφθεί με τα μελανότερα χρώματα η μαύρη καθημερινότητα του Λονδίνου και του Γιορκσάιρ, με ένα σύμπαν βυθισμένο στο έγκλημα μέχρι τον **Ζοφερό Οίκο** (1853) και τη **Μικρή Ντόρριτ** (1857), που θα αποτελέσουν ένα ανάθεμα για τους βικτωριανούς θεσμούς και τη βικτωριανή οικονομία, η μυθιστοριογραφία του Ντίκενς θα είναι η μυθιστοριογραφία των φτωχών, των ανήμπορων και των κατατρεγμένων.
- Οι εικόνες της αδυναμίας, του ξεπεσμού και του στυγνού προσώπου της εργοδοσίας δεν θα λείψουν και από το κορυφαίο έργο του Ντίκενς, τον **Ντέιβιντ Κόπερφιλντ** (1850), μια σαφώς αυτοβιογραφική σύνθεση, όπως και τα περισσότερα έργα του, με την οποία θα ανακαλέσει πικρά στιγμιότυπα από τη ζωή του στο εργοστάσιο βερνικιών.

ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

- Πανταχού παρούσα και βασισμένη στην προσωπική του η εμπειρία, η φτώχεια θα απασχολήσει τον Ντίκενς από τη μια ως υλικό ζήτημα και από την άλλη ως καθαρώς ηθικό και ψυχολογικό μέγεθος. Από τη «**Χριστουγεννιάτικη ιστορία**» (1843) μέχρι και τα «**Δύσκολα χρόνια**» (1854) ή τις «**Μεγάλες προσδοκίες**» (1861), ο Ντίκενς θα μιλήσει για τη φτώχεια μέσω της ανάπτυξης ενός στιβαρού προβληματισμού για τη σημασία και το βάρος του χρήματος στον βίο των ανθρώπων. Θα μιλήσει όχι μόνο για όσους υποφέρουν από την έλλειψή του, αλλά και για όσους το κατέχουν και το διακινούν, καταδικάζοντας τους υπόλοιπους στην περιθωριοποίηση και την απόγνωση.
- Στη νουβέλα της «**Χριστουγεννιάτικης ιστορίας**», που γνώρισε άπειρες εκδοχές στον κινηματογράφο και είναι το γνωστότερο βιβλίο του Ντίκενς, όπως και ένα από τα πλέον αναγνωρίσιμα έργα της παγκόσμιας λογοτεχνίας, ο σπαγγοραμμένος Εμπενίζερ Σκρουτζ, που θα μετατραπεί σε συνώνυμο της εξοντωτικής απροθυμίας και της ολοκληρωτικής μιζέριας, θα δείξει τις βλαβερές συνέπειες του πλούτου σε εύπορους και φτωχούς. Φτωχοί και εύποροι θα βρουν τη χαρά τους μόνο όταν το χρήμα θα βγει από το σφιχτοδεμένο πουγκί, για να φέρει την ευτυχία στο τραπέζι όλων.

ΟΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ ΣΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

- Στα «**Δύσκολα χρόνια**», ο Ντίκενς δεν θα κρύψει την απογοήτευσή του για το όραμα της βιομηχανικής τεχνολογίας, που αντί να διευκολύνει το άνοιγμα του δρόμου για έναν νέο τρόπο ζωής, ικανό να συμπεριλάβει στους κόλπους του τις μάζες, θα μαζέψει το χρήμα στα χέρια των λίγων, χαντακώνοντας κάθε προοπτική και ελπίδα για τα εργατικά στρώματα. Ακόμα και στις **Μεγάλες προσδοκίες**, που μάλλον ξεφεύγουν από τα όρια του κοινωνικού μυθιστορήματος, ο συγγραφέας θα χτίσει τον κεντρικό του χαρακτήρα με βάση τις επιταγές του χρήματος, όπως τις επιβάλλει η βικτωριανή Αγγλία.
- Ένας φτωχός νέος, έχει ένα και μοναδικό στόχο: να πλουτίσει σε μια κοινωνία, της οποίας το σύστημα τον αποκλείει.
- Ο Ντίκενς μέσα από το έργο του προσπαθεί να κάνει σαφές ότι η φτώχεια δεν αποτελεί προϊόν προσωπικής ανικανότητας, αλλά το χαρακτηριστικό ενός ταξικού καθεστώτος, που οδηγεί συντεταγμένα στην ανισότητα.

LIFE OF CHILDREN IN VICTORIAN AGE

- Charles Dickens presents a topical chat show about workhouses in Victorian times. Nelly travels to a workhouse in Nottinghamshire, a workhouse which had a great effect on the way other workhouses ran. In 1861, 35,000 children under 12 lived and worked in workhouses in Britain. Children that lived there would work day and night and their masters would often treat them badly. A workhouse boy, very like Charles Dickens's famous character Oliver Twist, reports on the living conditions for children.
- Conditions include work picking out old ropes, harsh discipline and punishment by whipping. He shows us the cold, cramped conditions the boys have to sleep in, as well as telling us about the brutality of the staff. The boy tells us about the story of how he ended up in the work house as well as his father's death. We get to see the jobs the boys are given in order to pay their keep at the workhouse, as well as hearing the boy's views on the situation.

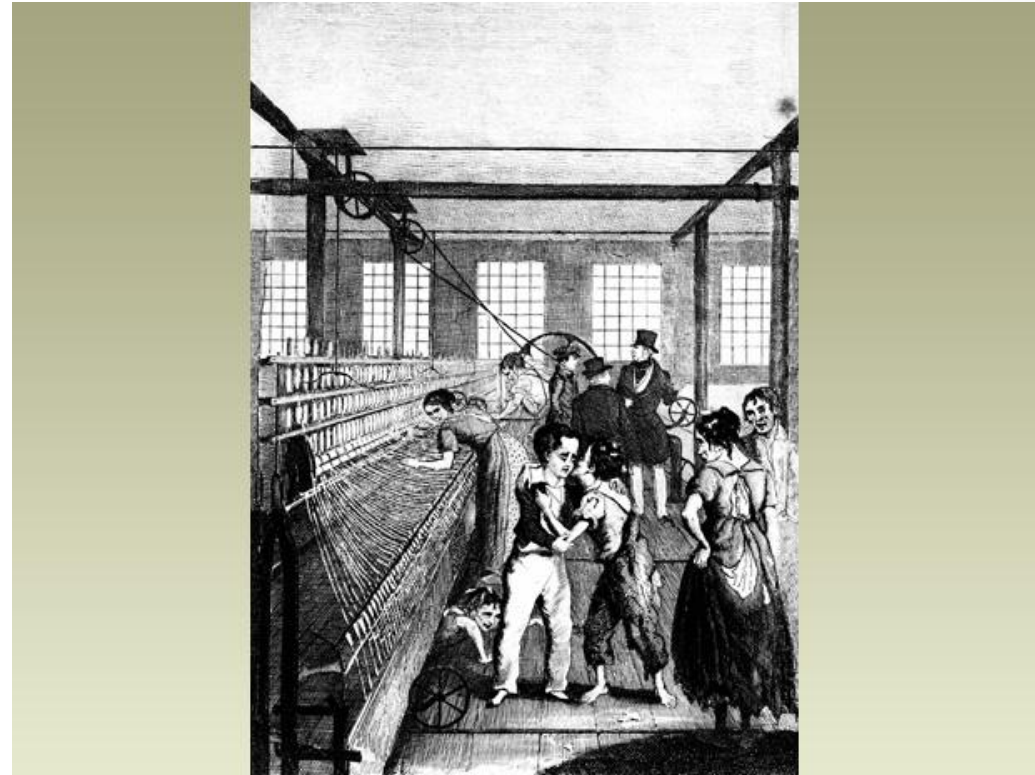
WHY DID CHILDREN GO TO WORK?

- Many Victorian children were poor and worked to help their families. Few people thought this strange or cruel. Families got no money unless they worked, and most people thought work was good for children. The Industrial Revolution created new jobs, in factories and mines. Many of these jobs were at first done by children, because children were cheap - a child was paid less than adults (just a few pennies for a week's work).

WORKING IN FACTORIES

- Britain was the first country in the world to have lots of factories. Factory machines made all kinds of things. Machines did jobs, such as spinning, previously been done by families at home.
- Factories were noisy. People had to shout above the rattle and hiss of machinery. They breathed air full of dust, oil and soot. Iron and steel works got so hot that workers dripped with sweat. Flames and sparks lit up the sky darkened by smoke from factory chimneys.

WHY WAS FACTORY WORK DANGEROUS FOR CHILDREN?

- Factory owners employed children because they were cheap, did not complain, had nimble fingers, and could crawl about under machines.
- Small girls worked in mills as 'piecers'. They mended broken threads. 'Scavengers' crawled beneath clattering machines to pick up scraps of cotton. They risked getting caught in the machinery, losing hair or arms. Yet most mill-owners thought factory work was easy. At first, there were no laws to protect working children.

LIFE OF CHILDREN IN VICTORIAN AGE

Rich and poor families

- In Victorian times, many families had 10 or more children. Sadly, many children died as babies, or from diseases such as smallpox and diphtheria. Child-death struck rich and poor families.
 - In a Victorian town, it was easy to tell who was rich and who was poor. Children from richer homes were well fed, wore warm clothes and had shoes on their feet. They did not work, but went to school or had lessons at home.
 - Poor children looked thin and hungry, wore ragged clothes, and some had no shoes. Poor children had to work. They were lucky if they went to school.
- Many children started work at the age of 5, the same age as children start school today. They went to work as soon as they were big enough. Even a tiny child could feed chickens. Older brothers and sisters took small children to work, perhaps to a factory at the end of the street.
 - Other children worked at home, doing jobs such as washing, sewing, sticking labels on bottles or making brushes.

VICTORIAN CHILDREN AT COALMINES

- Some children pushed trucks of coal along mine tunnels. They were called 'putters'.
- 'Trappers' opened and shut wooden doors to let air through the tunnels. A trapper boy sat in the dark, with just a small candle, and no-one to talk to.
- Some children started work at 2 in the morning and stayed below ground for 18 hours. Children working on the surface, sorting coal, at least saw daylight and breathed fresh air.

VICTORIAN CHILDREN AT SCHOOL

What subjects did children learn?

- Girls and boys learned together in primary schools, but were separated in secondary schools. Both boys and girls learned reading, writing, arithmetic, spelling and drill (PE).
- Boys learned technology: woodwork, maths and technical drawing, to help with work in factories, workshops or the army when they grew up.
- Girls had lessons in cooking and sewing, to prepare them for housework and motherhood.

VICTORIAN CHILDREN AT SCHOOL

How were children punished?

- Discipline in schools was often strict. Children were beaten for even minor wrongdoings, with a cane on the hand or bottom. A teacher could also punish a child by making them stand in the corner wearing a 'dunce's cap'. Another, very boring, punishment was writing 'lines'. This meant writing out the same sentence (such as 'Schooldays are the happiest days of my life' 100 times or more. Boys from rich families were sent away to boarding school. Some 'public schools', like Eton and Harrow, set high standards.
- Other schools were awful places, run to make profits for the owners. Boys in these bad schools were half-starved, ill-treated, and taught very little.
- Girls sent away to be trained as governesses were not much better off, as you can learn from reading Jane Eyre by Charlotte Bronte.
- Girls and young boys were taught at home by a male tutor or a female governess. The first good girls' schools were started in Victorian times, such as the North London Collegiate School (1850).

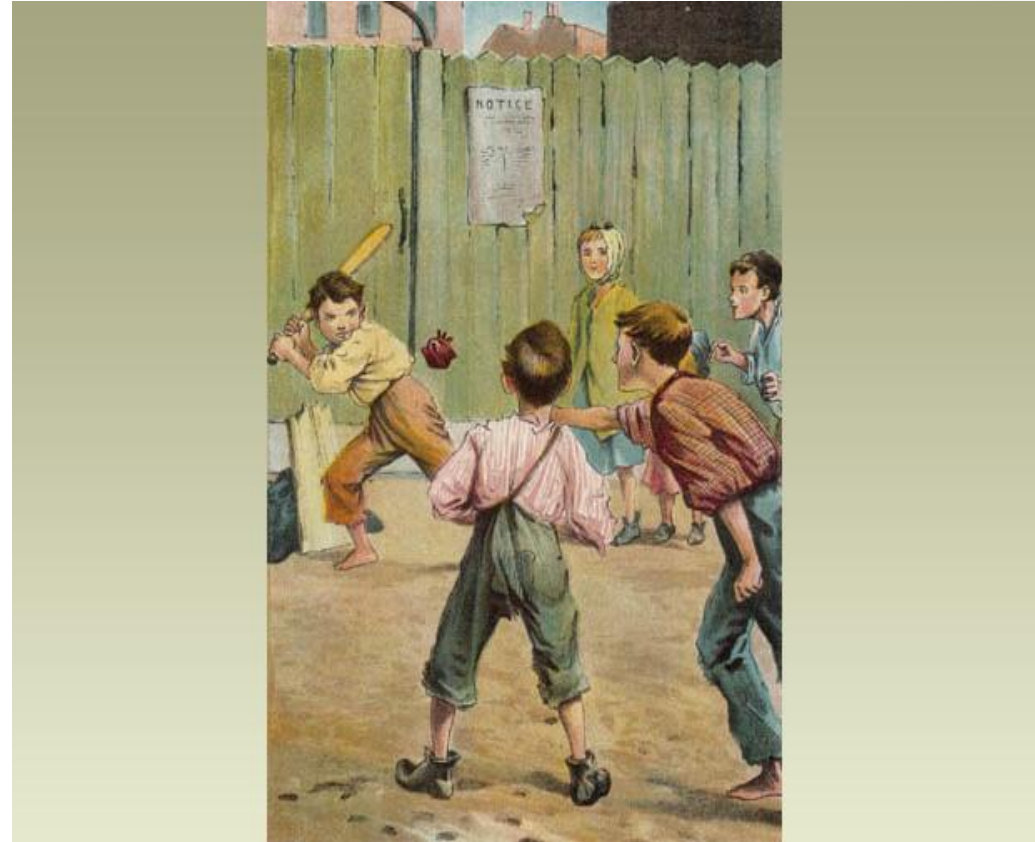
LEISURE FOR VICTORIAN CHILDREN

- Although many children worked in Victorian times, they still had time to play.
- Outdoors, most Victorian children played in the street or in the fields and woods. Not many families had gardens big enough to play in, and there were no children's playgrounds. Rich families had playrooms or nurseries, but poorer children played wherever they could find space. With ten or more children often crammed into one or two rooms, play-space for poor families was a luxury. Playing outside was the usual escape.

POPULAR VICTORIAN GAMES

- In street games, children shared toys like hoops, marbles and skipping ropes, with friends in the street, or in the school playground. They played chasing games such as tag and played catch with balls. If they hadn't got a proper ball, they made balls from old rags, and bats from pieces of wood. They also played hopscotch. Victorian children were able to play out in the street as there was less traffic than today. There were no cars until the 1880s. They crowded around street musicians, wheeling a barrel organ, which played tunes when the handle was turned.
- Sometimes barrel organ players had a monkey with them.

CHILDREN'S ENTERTAINMENT

- At weekends, families might go to the park, and listen to a band. Crowds would gather round the bandstand to enjoy the music. Zoos were popular too. Children rode on elephants and camels, and watched the lions being fed. At Easter, there was Maypole dancing and a May Queen was chosen, and paraded through the streets. Poor children looked forward to treats such as day trips and picnics. These were often run by youth organizations such as the Band of Hope and the Boys' Brigade.

GOING TO THE SEASIDE

Railways changed people's lives. Families went to the seaside for the day by train. People who could afford it took a week's summer holiday. Seaside towns such as Blackpool and Margate became popular resorts. Trippers and holidaymakers enjoyed things we still enjoy at the seaside today: ice cream, fish and chips, riding on donkeys, paddling and making sandcastles on the beach. In old photos you'll notice most people are wearing ordinary clothes, with trousers and skirts rolled up to keep dry.

THEATRE AND PANTOMIME

- The Victorians loved theatre, and most towns had at least one theatre or music hall. At Christmas, lucky children were taken to the pantomime. This was often a lavish show with exciting special effects (lights, smoke, loud bangs, live animals). Poor children who could not afford a theatre seat might get a job in the pantomime as 'juvenile dancers' or 'crowds'. Children paid a penny to get into the cheap music halls, and came out whistling the latest popular song.

TOYS IN RICH HOMES

- During the 19th century, factory-made toys, including tin toys and clockwork toys, went on sale. Rich children had more toys to choose from: train sets, toy soldiers, rocking horses, dolls and doll's houses, tea-sets and toy shops with toy fruit, vegetables, meat, hats and medicines. Other popular toys were alphabet bricks, sailing boats, jigsaw puzzles and Noah's Arks. In many homes, children were not allowed toys on Sundays - except Noah's Ark, because that was in the bible.

TOYS IN POOR HOMES

- Most Victorian toys were made of wood, paper or metal. There were no plastic toys. Poor children usually played with home-made toys. A clothes peg might be turned into a doll, and a lump of wood become a toy boat. A piece of rope could be used for skipping, and rags stuffed with sawdust might become a ball or an animal to cuddle. As a treat, families sometimes bought cheap factory-made toys from a 'penny stall' in the market.

THE CHARLES DICKENS MUSEUM

- This is the Charles Dickens Museum in Bloomsbury and we step back in time and see where he wrote, where he dined, and where he and his wife Catherine entertained their many guests.
- ‘My house in town’, as Dickens referred to 48 Doughty Street, was an important place in the writer’s life: within these walls his eldest two daughters were born, his sister-in-law Mary died aged 17 and some of his best-loved novels were written, including *Oliver Twist*. It was in this house that he achieved lasting celebrity and universal recognition as one of the world’s greatest storytellers.

THE CHARLES DICKENS MUSEUM

- This is the only remaining house of Charles Dickens in London and the one in which he began married life, became established as a writer, and rose rapidly to international fame. The Museum houses the world's finest and most comprehensive collection of material relating to Charles Dickens with over 100,000 items including furniture, personal effects, paintings, prints, photographs, letters, manuscripts, and rare editions. A rolling programme of special exhibitions enhances the Museum's permanent displays.

THE CHARLES DICKENS MUSEUM

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤ1

ΑΒΡΑΑΜ ΕΛΕΝΗ
ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΒΟΛΑΤΖΗΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΓΙΟΡΝΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΓΚΑΖΕΠΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΡΩΜΑΝΟΣ
ΔΕΛΜΙΤΟΓΛΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ
ΖΑΧΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΘΑΝΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ
ΚΑΚΚΑ ΠΕΛΑΓΙΑ
ΚΑΡΑΔΗΜΑΣ ΕΡΜΗΣ
ΚΑΤΣΙΚΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΑΤΣΙΟΥΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ
ΚΟΥΤΣΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ
ΛΑΦΤΣΙΔΟΥ ΕΛΕΝΗ
ΜΥΛΩΝΑ ΕΛΕΝΗ
ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- <https://www.google.gr/search?q=ΟΛΙΒΕΡ+ΤΟΥΙΣΤ&client=firefox-b&tbm=isch&tbo=u&source=univ&sa=X&ved=0ahUKEwi-3tmSj>
- https://el.wikipedia.org/wiki/Ολιβερ_Τουίστ
- http://www.bbc.co.uk/schools/primaryhistory/victorian_britain/victorian_children_at_work/
- http://et.Wikipedia.org/wiki/'Ολιβερ_Τουίστ